

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่องปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนวิชากลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนวิชากลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพของนักเรียนใน เรื่องงานไม้ และงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้

สมมติฐานของการวิจัย

1. รูปแบบการนำเสนอต่างกัน ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่างกัน และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักเรียน
2. รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกัน และระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักเรียน
3. รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกัน และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักเรียน
4. กลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ใช้ตัวอย่างกับกลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ไม่ใช่ตัวอย่างจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ปีการศึกษา 2528 จำนวน 262 คน นำประชากร

ทั้งหมดมาจัดแบ่งกลุ่มตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนัก เรียนโดยใช้คะแนนสอบ เลื่อนชั้น ประจำปีการศึกษา 2527 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มแล้วคัดเลือกไว้ เฉพาะผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงและต่ำ เพื่อใช้เป็นตัวอย่างประชากรในการศึกษาทดลองได้ เป็นจำนวน 154 คน

2. นำกลุ่มตัวอย่างประชากรที่คัดเลือกได้มาทดสอบวัดสมรรถภาพด้านความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ แยกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีระดับความคิดริ เริ่มสร้างสรรค์สูง และกลุ่ม ที่มีระดับความคิดริ เริ่มสร้างสรรค์ต่ำ

3. นำตัวอย่างประชากรที่ได้แยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน และจัดระดับ ความคิดริ เริ่มสร้างสรรค์แล้วมาจัดแบ่งกลุ่มใหม่ตามคุณลักษณะที่แตกต่างกันได้ ดังนี้

3.1 กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง และมีระดับความคิดริ เริ่ม สร้างสรรค์สูง จำนวน 47 คน ซึ่งแบ่ง เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 จำนวน 23 คน และเป็น กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 24 คน

3.2 กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและมีระดับความคิดริ เริ่ม สร้างสรรค์ต่ำ จำนวน 38 คน ซึ่งแบ่ง เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 จำนวน 19 คน และเป็น กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 19 คน

3.3 กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ และมีระดับความคิดริ เริ่ม สร้างสรรค์สูง จำนวน 13 คน ซึ่งแบ่ง เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 จำนวน 7 คน และเป็นกลุ่ม ทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 6 คน

3.4 กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ และมีระดับความคิดริ เริ่ม สร้างสรรค์ต่ำ จำนวน 56 คน ซึ่งแบ่ง เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 จำนวน 28 คน และเป็นกลุ่ม ทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 28 คน

4. รวมจำนวนภายในกลุ่มที่ 1 และจำนวนภายในกลุ่มที่ 2 ของตัวอย่างประชากร แต่ละคุณลักษณะจะมีอัตราส่วน เท่ากันคือกลุ่มละ 77 คน นำมาใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรใน

การศึกษาทดลอง

5. คำเนิการทดลองด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

5.1 การทดลองครั้งที่ 1

ให้ตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 ศึกษาเนื้อหาของวิชาการงาน และพื้นฐานอาชีพใน เรื่องงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ จากบทเรียนแบบโปรแกรมแล้วตามด้วยการฝึกปฏิบัติ โดยมีตัวอย่างขั้นตอนของการทำงานและผลงานสำเร็จให้ศึกษาประกอบด้วย ภายในเวลาที่กำหนดให้ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที ส่วนกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 ให้ศึกษาเนื้อหาวิชาในเรื่องงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ เช่นเดียวกันจากบทเรียนแบบโปรแกรมแล้วตามด้วยการฝึกปฏิบัติ แต่ไม่มีตัวอย่างขั้นตอนในการทำงาน และผลงานสำเร็จให้ศึกษาประกอบด้วย โดยมี เวลาปฏิบัติงาน 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที เช่นเดียวกัน

5.2 การทดลองครั้งที่ 2

ให้ตัวอย่างประชากรกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 ศึกษาเนื้อหาของวิชาการงาน และพื้นฐานอาชีพในเรื่องงานไม้จากบทเรียนแบบโปรแกรมแล้วตามด้วยการฝึกปฏิบัติ โดยไม่มีตัวอย่างใด ๆ ให้ศึกษาประกอบ มีกำหนดเวลาในการปฏิบัติงาน 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที ส่วนกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 ให้ศึกษาเนื้อหาวิชาในเรื่องงานไม้ เช่นเดียวกันจากบทเรียนแบบโปรแกรมแล้วตามด้วยการฝึกปฏิบัติ โดยมีตัวอย่างขั้นตอนของการทำงาน และผลงานสำเร็จให้ศึกษาประกอบด้วยภายในเวลา 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที

6. นำผลงานของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มที่ได้จากการเรียนทั้ง 2 รูปแบบ มาประเมินผลแล้ววิเคราะห์หาปฏิสัมพันธ์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (Winer 1962 : 335-355)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้พบว่ามิปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และรูปแบบการนำเสนอที่ให้นักเรียน

ได้ศึกษาจากบทเรียนแบบโปรแกรมแล้วตามด้วยการฝึกปฏิบัติ โดยมีตัวอย่าง ขั้นตอนของการทำงานและผลงานสำเร็จให้นักเรียนศึกษาประกอบด้วยนั้นสามารถใช้ได้ดีกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เนื่องจากมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม่สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยไม่มีตัวอย่าง

2. ผลการวิจัยในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์เศษวัสดุ เหลือใช้พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียน และพบว่ารูปแบบการนำเสนอที่ให้นักเรียนได้ศึกษาจากบทเรียนแบบโปรแกรมแล้วตามด้วยการฝึกปฏิบัติ โดยมีตัวอย่างขั้นตอนของการทำงานและผลงานสำเร็จให้นักเรียนศึกษาประกอบด้วยนั้นสามารถใช้ได้ผลดีอย่างยิ่งกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เนื่องจากมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยไม่มีตัวอย่าง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้นั้นพบว่า การใช้รูปแบบการนำเสนอ โดยมีตัวอย่างขั้นตอนในการทำงานและผลงานสำเร็จให้ศึกษาประกอบด้วย เป็นประโยชน์ และเป็นผลดีมากที่สุดกับนักเรียนที่มีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงแต่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

อภิปรายผลการวิจัย

จากรูปแบบในการศึกษาทดลองที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งได้แยกการศึกษาทดลองออกเป็น 2 ครั้ง ตามคุณลักษณะของงานในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ เนื้อหาจากหลักสูตรกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการดังกล่าวไว้ในวิธีการดำเนินการวิจัยแล้ว ดังนั้นในการอภิปรายผลการวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงได้แยกการอภิปรายผลออกเป็น 2 ตอน และสรุปผลการอภิปราย ดังนี้

1. ผลการวิจัยในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้

จากผลการวิจัยในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ พบว่า มีความสอดคล้องของสมมติฐานการวิจัยกับผลการวิจัยดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 รูปแบบการนำเสนอต่างกัน ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่างกัน และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลไม่พบว่า มีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนได้พบว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่ำ และยังพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ด้วย

สมมติฐานข้อที่ 2 รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกัน และระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ไม่พบว่า มีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างรูปแบบการนำเสนอ กับระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนได้พบว่า การใช้รูปแบบนำเสนอที่มีตัวอย่างประกอบช่วยให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนงานไม้ของนักเรียนสูงขึ้นมาว่าการสอนโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่ไม่มีตัวอย่างประกอบ ไม่ว่านักเรียนจะมีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงหรือต่ำซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ แมกคอร์แมค (McCormack 1969) ที่ได้ศึกษาถึงรูปแบบการสอนที่มีต่อความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เช่นเดียวกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกัน และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีปฏิสัมพันธ์แบบ 2 ทางระหว่างรูปแบบการนำเสนอ กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กล่าวได้ว่าทั้งรูปแบบการนำเสนอและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ต่อสัมฤทธิ์ผล

ทางการเรียนงานไม้ของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุปรียา ลำเจียก (2522) และของ ยามาโมโตะ (Yamamoto 1969) ที่พบว่าวิธีการสอนที่แตกต่างกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาทักษะของนักเรียน

สมมติฐานข้อที่ 4 กลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ใช้ตัวอย่างกับกลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ไม่ใช่ตัวอย่างจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกัน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่สอนโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่ใช้ตัวอย่างกับกลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ไม่ใช่ตัวอย่างในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลจากการวิเคราะห์ดังกล่าวแสดงว่า การสอนงานไม้โดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่มีการใช้ตัวอย่างประกอบนั้นให้ผลดีต่อนักเรียนในการเรียนงานไม้ดีกว่าการสอนโดยไม่ใช้ตัวอย่างไม่ว่านักเรียนจะมีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงหรือต่ำ และไม่ว่านักเรียนจะมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำด้วย แต่สำหรับนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น การสอนโดยใช้ตัวอย่างยิ่งให้ผลดีที่นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

2. ผลการวิจัย ในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์เศษวัสดุ

จากผลการวิจัยในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์เศษวัสดุ เหลือใช้ พบว่ามีความสอดคล้องของสมมติฐานการวิจัยกับผลการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 รูปแบบการนำเสนอต่างกัน ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่างกันและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีปฏิสัมพันธ์แบบ 3 ทางระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านสัมฤทธิ์ผล

ทางการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษารายงานที่มีผู้ทำได้ไว้ เช่น อัจฉรา แยมสรวล (2519) ของแอนเดอร์สัน (Anderson 1973) และของ เพนิคค์ (Penick 1976) ที่พบว่าความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

สมมติฐานข้อที่ 2 รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกันและระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลไม่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างรูปแบบการ นำเสนอกับระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนได้พบว่าการใช้รูปแบบการนำเสนอที่มีตัวอย่างประกอบช่วยให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ของนักเรียนสูงขึ้นมากกว่าการสอนโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่ไม่มีตัวอย่างประกอบไม่ว่านักเรียนจะมีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงหรือต่ำ เช่นเดียวกันกับการเรียนงานไม้

สมมติฐานข้อที่ 3 รูปแบบการนำเสนอที่ต่างกันและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ต่างกันจะมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลไม่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างรูปแบบการ นำเสนอกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ของนักเรียนแต่สำหรับนักเรียนที่มีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูง เมื่อแยกพิจารณา เป็นกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ได้พบว่าคะแนนเฉลี่ยของสัมฤทธิ์ผลในการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่มี ตัวอย่างประกอบ และที่สอนโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่ไม่มีตัวอย่างมีความแตกต่างกันโดยกลุ่ม นักเรียนที่มีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงแต่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีสัมฤทธิ์ผล ในการเรียนดีมากกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูง และมีระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูง

สมมติฐานข้อที่ 4 กลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ใช้ตัวอย่าง กับกลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ไม่ใช้ตัวอย่างจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกัน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่สอนโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่ใช้ตัวอย่างกับกลุ่มนักเรียนที่สอนด้วยรูปแบบการนำเสนอที่ไม่ใช้ตัวอย่างในด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวแสดงว่าการสอนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ โดยการใช้รูปแบบการนำเสนอที่มีตัวอย่างประกอบจะช่วยให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ของนักเรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้ตัวอย่างไม่ว่านักเรียนจะมีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูงแต่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การสอนโดยใช้รูปแบบการนำเสนอที่มีตัวอย่างประกอบยิ่งให้ผลดีมาก

3. กล่าวโดยสรุปจากคุณลักษณะที่สำคัญของคุณสมบัติ และคุณธรรมที่ต้องการเน้นในเนื้อหาวิชากลุ่มการงาน และพื้นฐานอาชีพ 2 ประการตามที่ถูกวิจัยได้วิเคราะห์จากเนื้อหาในหลักสูตร ซึ่งเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยได้เลือก เนื้อหานำมาสร้าง เป็นบทเรียนแบบโปรแกรมเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองวิจัยครั้งนี้จำนวน 2 งาน คือ งานไม้ และงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ นั้น ผลการวิจัยได้ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอยู่ในสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในแต่ละงาน

จากสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ของนักเรียนนั้นผลจากการวิจัยชี้ให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์อย่างชัดเจน โดยมีความสัมพันธ์ในการวิเคราะห์ค่าสถิติอย่างมีนัยสำคัญถึงระดับ .01 ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะในการเรียนงานประดิษฐ์ เศษวัสดุ เหลือใช้ นักเรียนสามารถแสดงออกในด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ และสิ่งที่มีควมคู่กันก็คือ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งถือว่าเป็นความสามารถพื้นฐานเดิมที่มีมาของนักเรียนแต่ละคน ดังนั้นผลการเรียน

ของนักเรียนจึงแสดงให้เห็นความสัมพันธ์กันได้ชัดเจนทั้ง 3 ด้าน ในขณะที่การวิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างเด่นชัดในระหว่างรูปแบบการนำเสนอ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะงานไม้เป็นงานที่มีรูปแบบและขั้นตอนของการปฏิบัติงานค่อนข้างจะแน่นอน นักเรียนจะต้องใช้ทักษะความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานให้ได้ถูกต้องตามขั้นตอน ฉะนั้น ในด้านการใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จึงไม่ค่อยมีบทบาทเข้ามา เกี่ยวข้องอย่าง เห็นชัดเจนนัก กลับเป็นการใช้ทักษะความสามารถพื้นฐาน เดิมที่มีมาของนักเรียนแต่ละคนเสียมากกว่า ดังนั้น จึงพบว่าในสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนงานไม้ของนักเรียนนั้น รูปแบบการนำเสนอกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากลักษณะของ เนื้อหาวิชาที่แตกต่างกันอันมีผลต่อการปฏิบัติงานของนักเรียนดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นไปได้ที่ความสัมพันธ์ทางการเรียนของนักเรียนในการเรียนงานไม้ และงานประดิษฐ์เศษวัสดุ เหลือใช้ นั้น มีความแตกต่างกันอัน เป็นส่วนทำให้ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติมีความแตกต่างกันด้วย แต่จากการวิจัยครั้งนี้ได้พบว่า ในส่วนของการใช้รูปแบบการนำเสนอที่แตกต่างกัน ในระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน และในระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันนั้นต่างก็มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งในการเรียนงานไม้ และงานประดิษฐ์เศษวัสดุ เหลือใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้รูปแบบการนำเสนอที่แตกต่างกันนั้นจากผลการวิจัยนี้สามารถกล่าวได้ว่า รูปแบบการนำเสนอที่มีตัวอย่างประกอบนั้นสามารถใช้ได้ผลดีมากกว่าการเรียนงานไม้ และงานประดิษฐ์เศษวัสดุ เหลือใช้ของนักเรียน แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันในลักษณะ เฉพาะของ เนื้อหาวิชาก็ตาม และถ้าหากว่าจะนำรูปแบบการนำเสนอที่มีตัวอย่างประกอบนี้ไปใช้ให้ เกิดผลดีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนให้มากที่สุดแล้ว สิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณาประกอบด้วยก็คือความแตกต่างกันในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความแตกต่างกันในด้านระดับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียน

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ผลการวิจัยนี้ส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และมีผลการวิจัยอื่น ๆ ที่สอดคล้องสนับสนุนมากพอควรในบางส่วนของ การวิจัย แม้ว่าผลการวิจัยที่เป็น

ส่วนสนับสนุนนั้นจะมีใช้การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบวิธีการสอนวิชากลุ่มการทำงาน และพื้นฐานอาชีพ โดยตรงทั้งนี้ เนื่องจากการศึกษาถึงปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบการนำเสนอ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านการเรียนวิชากลุ่มการทำงาน และพื้นฐานอาชีพนี้ยังไม่ มีผู้ใดศึกษามาก่อนนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ารูปแบบการนำเสนอโดยมีตัวอย่างขั้นตอนของการทำงาน และผลงานสำเร็จให้ศึกษาประกอบเหมาะสมที่จะนำไปใช้สอนในวิชากลุ่มการทำงาน และพื้นฐานอาชีพได้อย่างดีมาก

1.2 ในการจัดการเรียนการสอนวิชากลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพนั้น ควรพิจารณาใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำควรมีการใช้ตัวอย่างประกอบการสอนให้มาก เพราะจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรได้มีการศึกษาเพิ่มเติมถึงการใช้รูปแบบการนำเสนอโดยมีตัวอย่าง ประกอบกับกลุ่มวิชาอื่น ๆ หรืออาจทดลองใช้สอนงานอื่น ๆ ในกลุ่มวิชาการทำงานและพื้นฐานอาชีพ นี้ต่อไป เช่น งานบ้าน งานเกษตร เป็นต้น

2.2 ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจศึกษาเพิ่มเติมถึงความแตกต่างในด้านเพศ ระดับชั้น อายุ ฐานะ เศรษฐกิจ หรืออาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งอาจจะมีส่วนสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนของนักเรียนด้วย